

Introduktion til Aqida

Hvad det er, hvor det kommer fra, og hvorfor vi har det.

Indholdsfortegnelse

1	Hvad er Aqida?	1
2	Hvor kommer Aqida fra?.....	2
3	Aqida-politiet	4
4	Tage stilling til alt i Aqida?	5
5	At kalde andre for 'kafir'	6
6	Den islamiske tro.....	7
6.1	Om Allah ﷻ	7
6.2	Om Profeterne	9
6.3	Om det usete	11
7	Opsummering	12
8	Kilder	13

Bismillahi al-Rahmani al-Raheem.

Al lovprisning er til Allah ﷻ, og må fred og velsignelser være over vores Profet ﷺ.

Dette er en kort introduktion til Aqida

1 Hvad er Aqida?

Aqida er: "Det man som muslim tror på."

Aqida omhandler altså ens tro, beviset for ens tro, hvad man tror på vedrørende Allah, Profeterne, englene, Dommedagen osv.

Essensen af det man tror på er, at man bekræfter alt, hvad der nødvendigvis er etableret om religionen. Dvs. at man tror på ting som de fleste muslimer uden nærmere omtanke ville vide er den del af Islam og det at være muslim.

Overordnet set så dækker Aqida over:

1. Hvad der omhandler Allah ﷻ, Hans ﷻ eksistens og attributter.
2. Hvad der omhandler Profeterne og deres attributter.
3. Hvad der omhandler det usete (f.eks. engle, straffen i graven og Dommedagen).

Det er vigtigt, at man som muslim har kendskab til sin Aqida, og ved hvad det handler om. For ellers vil man nemt kunne blive påvirket af diverse teorier og argumenter om, hvorfor Gud ikke eksisterer, eller hvorfor det hele er kommet fra Big-Bang og lignende.

Hvor mange af os har ikke prøvet at være i en situation, hvor f.eks. en klassekammerat, kollega eller bekendt af ren nysgerrighed stillede et meget simpelt spørgsmål, om hvad vi troede på som muslimer, og vi slet ikke vidste, hvad vi skulle svare?

Og hvis man som muslim ikke er klar over, hvad man egentlig tror på, så vil man ofte stå som den uvidende og lidt dumme, hvis andre stiller nysgerrige spørgsmål, eller hvis de ligefrem nedgør Islam. Dermed kommer man ofte til at stå som taber overfor andre, og giver billede af at "Islam er jo lidt en taber-religion", og "man er jo lidt dum, når man følger den".

Men sådan forholder det sig slet ikke. De muslimske lærde har gennem historien forsvaret Islam på en velgennemtænkt, der har sikret, at de har været i stand til at forsvare Islam overfor andre religioner, ateister, filosoffer og andre.

Der er altså ingen grund til at have en slags, "undskyld jeg er muslim, og jeg tror på sådan mærkeligt noget"-attitude. Nej, når man er muslim, tror man på noget meget velgennemtænkt, og noget der faktisk kan bevises rationelt. Hvis folk så benægter det, så er det deres sag.

2 Hvor kommer Aqida fra?

Aqida er grundpillen i Islam, og er selve essensen af det "at være muslim". For det er det, der udgør vores tro.

Profeten ﷺ lærte Sahaba ؓ om Islam, herunder hvad det egentlig er, man tror på, og dette gjorde Han i forhold til, hvad de havde behov for at vide. Sahaba ؓ gav så denne viden videre til næste generation osv.

Men Islam spredte sig, og muslimerne stødte på andre kulturer, der brugte veludviklede rationelle argumenter for, hvorfor deres egen religion var sand, og Islam var falsk. Derfor blev det nødvendigt at modbevise dem og bevise, at Islam var sand. De islamiske lærde begyndte derfor at systematisere den muslimske tro og konstruere dybdegående beviser for, hvorfor Gud findes, hvad man skal tro om Gud osv., sådan så Islam kunne forsvares overfor andre religioner og filosofier.

Derudover begyndte der at opstå nye opfattelser af, "hvad der var den rigtige forståelse i Islam", og i løbet af 700-tallet var der mange små grupperinger, der begyndte at afvige fra den traditionelle opfattelse af den islamiske tro. Islamiske grupper, som f.eks. Khwarij og Mutazila, begyndte at sprede sig, og derfor måtte man også konstruere beviser imod dem og forsvare Sunni-Islam.

Aqida bliver altså systematiseret for at gøre det nemmere at forstå, og for at kunne forsvare Islam mod andre, hvad enten de ikke er muslimer, eller muslimer, der har fået en forkert opfattelse af troen.

I løbet af 800 og 900 tallet tager systematiseringen af Aqidada for alvor fat, og det sker, især som modsvar på den stigende indflydelse Mutazili-gruppen får i Islam.

Aqida, og det som vi tror på, var altid til stede, men det var ikke systematiseret under Profetens ﷺ eller Sahabas ؓ tid, for der var ikke behov for det. Men da muslimerne begyndte at diskutere religion med andre, eller begyndte at diskutere det indbyrdes, blev det nødvendigt at systematisere den islamiske tro.

Denne systematisering ender i, at man får to måder at formulere den islamiske Aqida på:

1. Ashari -tilgangen

Der er opkaldt efter Imam Ashari (874-936) fra Baghdad. Imam Ashari var en mester i Aqida og de videnskaber, der relaterer sig til logik og rationalitet. Imam Ashari forsvarede især Islam overfor Mutazila-gruppen. Den tilgang findes hovedsagelig blandt andre end ikke-arabiske hanafier.

2. Maturidi-tilgangen

Der er opkaldt efter Imam Maturidi (853-944) fra Samarkand, i det nuværende Usbekistan. Imam Maturidi var, ligesom Imam Ashari, en mester i Aqida og de videnskaber, der relaterer sig til logik og rationalitet. Den tilgang findes hovedsagelig blandt ikke-arabiske hanafier.

Man kan måske opfatte disse to lidt ligesom en slags "lovskoler" i Aqida, uden at det dog er det samme. Ifølge begge tror man grundlæggende fuldstændigt på det samme, men de bruger hver deres tilgang til at forklare det. Dette gør de fordi, at de hver især argumenterer imod bestemte grupper.

Ashari-skolen ville f.eks. ligge meget vægt på en rationel argumenterende tilgang, fordi de forsvarede Islam overfor grupper, der havde en rationel tilgang til tingene.

Dog er der visse detaljer, hvor der er en mindre forskel blandt dem, men det er i detaljer og ikke ting, der udgør kernen i den islamiske tro. F.eks. omkring, hvad der vil ske med ikke-muslimers børn, er de i paradiset eller helvede? Når det kommer til detaljer som disse, så spiller det ikke den store forskel om svaret er A eller B. Og selvom det kan være interessant at undersøge, så vil svaret ikke få indflydelse på noget som helst i vores dagligdag, eller hvad vi egentlig tror på.

Historisk set har der også været en tredje måde, kaldet 'Athari', der var en mere tekst-baseret tilgang til tingene. Den kan mest tilskrives enkelte individer, og har aldrig været en egentlig systematiseret metode som sådan. I praksis findes den som sådan ikke længere, og dem der i dag kalder sig 'Athari' følger ofte ikke denne metodik korrekt.

3 Aqida-politiet

I dag er der kommet en yderst beklagelig tendens blandt os muslimer. Næmlig den, at mange af os prøver at opføre os som et Aqida-politi. Vi føler, at lige så snart vi har lært lidt om Islam, så skal vi være Aqida-politibetjente, der skal tjekke op om almindelige muslimer har "den rigtige Aqida", og "opklare ting for dem", "bevise ting for dem" osv. Og hvis de ikke lytter efter, så vil vi ikke have noget med dem at gøre.

Men er det sådan muslimerne har sikret sig, at Islam har overlevet i 1400 år? Ved at hver eneste person skal være Aqida-politibetjent? Nej, Islam er ikke kommet for, at vi skal gå rundt og løfte pegefingeren overfor alle personer og tjekke, om de nu "har den rigtige Aqida eller ej".

Vores pligt som muslimer er at lære korrekt om den Islamiske tro, og at vide hvad der er rigtigt og forkert. Vores pligt som muslimer er ikke, at kunne gå rundt og udspørge tilfældige muslimer om deres Aqida for at vide, "om de nu er gode nok eller ej". De islamiske lærde brugte Aqida som et middel til at undervise og forsvare islam –ikke til at skræmme folk væk og erklære dem "forkert på den".

Det største problem med den metodik er, at man ender med en forståelse af at: "Jeg har ret, og du skal følge mig, og hvis du ikke gør, så er du vildledt, og jeg vil ikke have noget med dig at gøre".

Selv hvis man har ret, er det ikke måden at gøre ting på. Ulama har altid fulgt, at når der er mulighed for acceptable forskellige holdninger, selv hvis det skulle være i Aqida, så accepterer man det.

For nogle er det nærmest blevet på mode at kunne erklære andre muslimer for ikke-muslimer, vildledte, at de laver shirk, bid'a og lignende.

Spørgsmålet er, hvad man vinder ved at gøre det? Får man ret? Hæver man sig selv over andre?

Beviser man, at man har "forstand" på Islam? Bliver man til et bedre menneske? Sover man bedre om natten? Og vigtigst af alt, vil det hjælpe en på Dommedagen?

4 Tage stilling til alt i Aqida?

Hvad skal man så gøre, hvis der kommer en Aqida-politibetjent hen til en og vil have, at man skal tage stilling til alt muligt i Aqida? Eller man skal tage stilling til bestemte ulama, og enten synes om dem eller ikke synes om dem. Eller hvis politibetjenten kommer med alle sine beviser og mener, at nu skal du jo synes sådan, for han har beviserne, og du har ikke.

Det bedste man kan gøre, er at lade være med at tage stilling til noget.

Der er intet i Islam, der kræver, at man absolut skal tage stilling til alle mulige og umulige detaljer, som alverdens politibetjente synes eller kræver, man skal tage stilling til. Det bedste er simpelthen at lade være og så finde svaret hos nogle, der har den viden, det kræver for at kunne tage stilling til det.

Hvis nu en tilfældig person, der ikke er læge, kommer hen til dig og giver dig en million beviser på, hvorfor den hævelse du har i armen er kræft, og derfor skal du tage stilling til, om du vil opereres eller ej. Vil du så basere dig på, hvad han siger og så tage stilling til det? Eller vil du spørge en læge til råds og så følge lægens ord, selvom lægen skulle sige, du ikke har kræft?

Det samme gør sig gældende i Islam. Det er ikke påkrævet at du selvstændigt skal tage stilling til alle mulige og umulige detaljer i Islam. Hvis du ikke ved det, så ved du det ikke, og i stedet kan du henvise til en lærd eller en anden ekspert, som politibetjenten så kan diskutere sine "beviser" med.

Det er vigtigt at understrege, at det er 100% i orden at sige: "jeg ved det ikke". Af en eller anden årsag føler man tit, "at det er et nederlag", når man ikke ved noget i Islam eller ikke kan bevise sin holdning overfor en anden, der kommer med sine beviser. Men det er slet ikke noget nederlag.

Tværtimod, det er et udtryk for ens oprigtighed og erkendelse af, at man faktisk ikke ved det. Ja, det kan virke tungt, men det er altså noget af det nemmeste at sige: "Jeg ved det ikke. Spørg en anden."

Husk på, at hvis modparten snakker højt, argumenterer og diskuterer på en overbevisende måde, så gør det ikke, at han nødvendigvis har ret.

Så man skal søge sine svar hos dem der har viden, og droppe hvad en tilfældig person siger eller kræver. Præcis ligesom at man vil gå til en læge for at få svar på spørgsmål om kræft.

5 At kalde andre for 'kafir'

Profeten ﷺ sagde:

حدثنا عبد الله حدثني أبي ثنا محمد بن جعفر ثنا شعبة عن عبد الله بن دينار سمعت بن عمر يحدث
عن النبي صلى الله عليه وسلم أنه قال إذا قال الرجل للرجل يا كافر فقد باء به أحدهما إن كان كما قال
وإلا رجعت على الآخر

"Hvis man siger: 'Ya Kafir' til sin (muslimske) bror vil en af dem være det. Hvis ham det blev sagt til ikke er kafir, så vil det i stedet vende tilbage til den der sagde det." (Bukhari 6103, Muslim 60, Ahmad 5561).

Det betyder, at man skal være meget påpasselig med at slynge ord efter folk, og slet ikke sige "kufr", "bida", "gravtilbedere" eller lignende. For enten havde du ret, og han var virkelig en kafir –eller også har du lige fået en synd, der svarer til at du selv var en kafir.

Der kan godt forekomme ting, der udadtil ligner, at en person gør noget som er meget forkert. Men der er stor forskel på det, og så om man vitterligt bliver kafir.

Selvom man kan læse i bøgerne, at "det og det er bida", eller "det og det er kufr", så skal det forstås i kontekst. Ulama snakker om konceptet. De snakker ikke om individer. De snakker om generelle situationer, som at "hvis man siger sådan, så er det kufr", men har de dermed sagt, "at fordi Zaid har sagt sådan, så er han kafir"? Nej, det har de ikke.

Problemet er bare, hvis man studerer Islam for meget på egen hånd, for så tager man indholdet fra bøgerne og tror, at det skal bruges direkte i den virkelighed, der er omkring en.

Men ulama snakker ikke om individer. De har aldrig snakket om individer, og de har aldrig opfordret folk til at være politibetjente og erklære folk for "kafir", erklære "bida", fremhæve sig selv som "de eneste rigtige" eller andet.

I stedet for at bruge sin tid på alle andres Aqida fejl, bør man spørge sig selv: Vil jeg blive spurgt om det til Dommedagen? Er det min pligt at kalde andre for 'kafir', 'gravtilbeder' eller andet?

Vil Allah ﷻ stille mig til regnskab for ikke at kalde "Peter" for en kafir? Overhovedet ikke. Så hvorfor skal vi absolut opføre os som om, at vi vil blive stillet til regnskab, hvis vi ikke kalder andre muslimer for navne?

Man bør huske Profetens ﷺ ord:

حدثنا قتيبة حدثنا مالك بن أنس عن الزهري عن علي بن حسين قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
إن من حسن إسلام المرء تركه ما لا يعنيه

”Det er fra det gode i ens Islam, at man undgår det, der ikke er relevant for en.”

(Tirmidhi 3318, ibn Majah 3976, Malik 1402, Ahmad 1646)

6 Den islamiske tro

Islam bygger på trosbekendelsen ”La Ilaha Illallah, Muhammadur-Rasululallah” – ”Der er ingen anden Gud end Allah, og Muhammad er Hans Profet”.

Herunder er der en kort gennemgang af, hvad det egentlig er, vi som muslimer tror på, når vi siger Shahada.

6.1 Om Allah ﷻ

Allah ﷻ er den ene Gud, Skaberen, der har skabt alt andet, og den der har krav på at blive tilbedt.

Allah ﷻ har givet os liv, hvor vi intet havde og skænket os utallige andre velsignelser.

Det er muligt at lave en lang liste over, hvad man skal tro om Allah ﷻ. Men de muslimske lærde valgte at tage essensen af det og korte det ned, for på den måde at gøre det nemmere at lære og forholde sig til det. Nedenfor er derfor en liste af væsentlige attributter eller ting, man som muslim tror om Allah ﷻ. Det er ikke det eneste man tror om Allah ﷻ, men det er det mest centrale og nemme at give overblik over på en hurtig måde.

Allah ﷻ eksisterer

Allah ﷻ må nødvendigvis eksistere. Hvorfor? For hvor skulle verdenen ellers komme fra?

Alt hvad der er i verdenen, gennemgår på den ene eller anden måde forandringer. F.eks. kan en sten blive mørkere, større eller forsvinde. Og alt hvad der kan undergå forandringer, kan jo ikke være evigt, fordi det netop forandrer sig. Så derfor må der være noget, der har skabt det. Og skaberen må nødvendigvis være noget, der ikke gennemgår disse forandringer. Dette er i meget korte træk beviset på Allahs ﷻ eksistens.

Allah ﷻ har ingen begyndelse

Allah ﷻ er uden en begyndelse. Han ﷻ var altid eksisterende, uden nogen begyndelse eller nogen til at skabe eller starte Ham ﷻ. Allah ﷻ kan ikke have en begyndelse, for hvis Han ﷻ havde en

begyndelse, ville det betyde, at nogen havde skabt Ham ﷻ eller startet Ham ﷻ, og det ville betyde, at Han ﷻ ville være skabt, og derfor ville Han ﷻ ikke kunne være den evige skaber. Derfor må Allah ﷻ nødvendigvis være uden en begyndelse.

Allah ﷻ har ingen ende

Allah ﷻ er uden en ende. Han ﷻ vil altid eksistere uden at holde op med at eksistere. Allah ﷻ kan ikke have en ende, for hvis Han ﷻ havde en ende, ville det betyde, at Han ﷻ undergik forandring og ikke var evig, og det ville betyde, at Han ﷻ ville være skabt, og derfor ville Han ﷻ ikke kunne være den evige skaber. Derfor må Allah ﷻ nødvendigvis være uden en ende.

Allah ﷻ har ikke behov for noget

Allah ﷻ er uden behov for noget som helst. Så Han ﷻ har ikke behov for nogen til at hjælpe Ham ﷻ eller på anden måde gøre noget for Ham ﷻ. Hvis Allah ﷻ havde behov for andre, ville det betyde, at Han ﷻ var afhængig af andre. Dette ville gøre, at Han ﷻ havde begrænsninger. Og hvis Han ﷻ havde begrænsninger, så kunne Han ﷻ ikke være den evige skaber. Derfor må Allah ﷻ nødvendigvis ikke have behov for noget.

Allah ﷻ minder ikke om noget andet

Allah ﷻ er uden lige. Der findes absolut intet, der minder om Allah ﷻ, og Allah ﷻ ligner ikke på nogen som helst måde noget andet, der findes. For hvis Allah ﷻ havde ligheder, så ville det betyde, at der var sammenfald mellem Allah ﷻ, der er uden begrænsninger og så noget i verdenen, der har begrænsninger. Det ville jo så sætte begrænsninger på Allah ﷻ, og derfor ville Han ﷻ ikke kunne være den evige skaber. Derfor må Allah ﷻ nødvendigvis ikke kunne minde om noget andet.

Allah ﷻ er én

Allah ﷻ er én, sådan så der ikke er to guder eller nogle der på anden måde kan være partnere med Allah. For hvis Han ﷻ ikke var én, så ville det betyde, at der var sammenfald mellem Allah ﷻ, der er uden begrænsninger og så noget i verdenen, der har begrænsninger. Det ville jo så sætte begrænsninger på Allah ﷻ, og derfor ville Han ﷻ ikke kunne være den evige skaber. Derfor må Allah ﷻ nødvendigvis være én.

Allah ﷻ har viden

Allah har en altomfattende viden der gør, at Han ﷻ ved alt uden at være bundet af tid og sted. Det "at skabe" kræver viden, og derfor har Allah ﷻ viden. For havde Allah ﷻ ikke haft denne viden, ville Han ﷻ ikke have været i stand til at kunne skabe noget, og dermed ville Han ﷻ ikke være skaberen. Derfor må Han ﷻ nødvendigvis have viden.

Allah ﷻ har en vilje

Allah har en vilje, som Han ﷻ bruger, når Han ﷻ vil skabe. Det "at skabe" kræver, at man har en vilje, og derfor har Allah ﷻ en vilje. For havde Allah ﷻ ikke haft denne vilje til at ville skabe, så ville Han ﷻ ikke have været i stand til at kunne skabe noget, og dermed ville Han ﷻ ikke være skaberen. Derfor må Han ﷻ nødvendigvis have en vilje.

Allah ﷻ handler

Allah ﷻ har en altomfattende evne til at handle, som Han ﷻ bruger, når Han ﷻ vil skabe. Det "at skabe" kræver, at man kan handle, og derfor handler Allah ﷻ. For kunne Allah ﷻ ikke handle, så ville Han ﷻ ikke have været i stand til at kunne skabe noget, og dermed ville Han ﷻ ikke være skaberen. Derfor må Han ﷻ nødvendigvis handle.

Allah ﷻ taler

Dette er noget vi tror på, fordi Allah ﷻ har sagt om sig selv, at Han ﷻ er Den Talende. Allah ﷻ taler uden, at det er bogstaver og lyde. For havde det været bogstaver og lyde, så ville det være skabt, og så ville Allah ﷻ skabe noget, der var en del af Ham ﷻ selv, og det er umuligt, for så ville Allah ﷻ være i stand til at gennemgå forandringer, og dermed ville Han ﷻ ikke være skaberen.

Allah ﷻ hører

Dette er noget vi tror på, fordi Allah ﷻ har sagt om sig selv, at Han ﷻ er Den Alt-Hørende. Allah ﷻ hører alting, selv det som vi ikke kan høre, eller som vi ikke forbinder med at blive hørt, kan Allah ﷻ høre.

Allah ﷻ ser

Dette er noget vi tror på, fordi Allah ﷻ har sagt om sig selv, at Han ﷻ er Den Alt-Seende. Allah ﷻ ser alting, selv det som vi ikke kan se, eller som vi ikke forbinder med at blive set, kan Allah ﷻ se.

Allah ﷻ lever

Dette er en nødvendig følge af alle de andre attributter. For kun noget der lever, kan have viden, en vilje og kunne snakke osv. Derfor må Allah ﷻ nødvendigvis være levende, for ellers ville Han ﷻ ikke kunne have alle disse attributter.

6.2 Om Profeterne

Allah ﷻ har sendt Profeter til os for at retlede os og vise os, hvordan Han ﷻ vil have, vi skal leve og tilbede Ham ﷻ.

Det siges, at Allah ﷻ har sendt over 100,000 Profeter, hvoraf vi kun kender navnene på nogle få af

dem, som f.eks. Nuh عليه السلام, Ibrahim عليه السلام, Yusuf عليه السلام, Musa عليه السلام og Isa عليه السلام. Den første Profet var Adam عليه السلام, og den sidste er Muhammad ﷺ, Profeternes segl, sådan så at der ikke kan komme nogen Profet bagefter. Profeterne er vores retledning og vejledning. Det er dem, der er kommet for at fortælle os om Allah ﷻ og være eksempler for os, for hvordan vi skal leve vores liv.

Derfor er der visse ting, der gælder for Profeterne, for ellers ville de aldrig have været i stand til at opfylde deres formål, om at være Allahs ﷻ budbringere og eksempler på, hvordan vi bør leve vores liv.

Profeterne skal tale sandt og kan ikke lyve

For hvis de kunne lyve, ville folk jo ikke tro på dem. Desuden er det selvmodsigende, hvis man havde en Profet, der sagde: "I må ikke lyve", og "I skal følge mig som eksempel", men så ville han lyve selv. Derfor er det en nødvendighed, at Profeterne er sandfærdige og altid siger sandheden uden at lyve.

Profeterne skal udbrede budskabet og må ikke skjule det

For hvis de er blevet befalet at udbrede budskabet, men de så ikke gør det, hvilket formål tjener Profeterne så? Desuden er det selvmodsigende, hvis man havde en Profet, der sagde: "I skal følge Allahs ﷻ befaling", og "I skal følge mig som eksempel", men så ville han ikke følge, hvad Allah ﷻ har befalet ham at gøre.

Derfor er det en nødvendighed, at Profeterne udbreder budskabet, hvis Allah ﷻ har befalet dem at gøre det.

Profeterne er troværdige og kan ikke snyde og bedrage

For hvis de kunne snyde og bedrage, ville folk jo ikke tro på dem. Desuden er det selvmodsigende, hvis man havde en Profet, der sagde: "I må ikke snyde og bedrage", og "I skal følge mig som eksempel", men så ville han snyde og bedrage selv.

Derfor er det en nødvendighed, at Profeterne er troværdige og ikke snyder og bedrager.

Profeterne er intelligente og kan ikke være dumme

For hvis de var dumme, ville folk jo ikke tro på dem. Desuden ville det ikke fungere at have en Profet, der sagde: "Der findes kun én Gud", men hvis han ville blive spurgt, om han kunne bevise det eller uddybe det, så var han ikke klog nok til at kunne svare.

Derfor er det en nødvendighed, at Profeterne er intelligente, sådan at de kan argumentere for deres sag.

6.3 Om det usete

Her følger et par eksempler på nogle af de usete ting, som man som muslim tror på.

Engle

Engle er Allahs ﷻ skabninger, der er lavet af lys. De er ikke ligesom mennesker, for de har ikke nogen fri vilje, og derfor adlyder de altid Allahs ﷻ befaling.

Jinn (ånder)

Jinn er Allahs ﷻ skabninger, ligesom mennesket er det. Det er skabninger lavet af ild, der lever på jorden, men i en anden slags dimension der gør, at vi normalt ikke har nogen kontakt med dem. Ligesom med mennesker, så er Muhammad ﷺ deres Profet, og de kan være muslimer og ikke-muslimer.

Shaytan (satan, djævelen) er en Jinn, der tilbad Allah ﷻ så meget, at Allah ﷻ valgte at hæve ham til at være sammen med englene i det højeste Paradis. Men da Allah ﷻ skabte Adam ﷺ og bad Shaytan knæle for ham, så nægtede han og blev derfor forbandet og blev menneskets fjende.

Straffen i graven

Når man er død, betyder det ikke, "at man er forsvundet". Det betyder bare, at man er flyttet fra den dimension, der hedder "livet" over til den dimension, der hedder "døden". Så når man er død, så er man ikke i en tilstand af ingenting. Nej, man lever i en anden dimension og vil opleve, at i forhold til hvordan man levede her i dette liv, så vil ens grav enten være en forsmag på Helvede eller Paradis.

Dommedagen

Som er den dag, hvor hvor Allah vil lade alt, som han har skabt gå til grunde og derefter genskabe alle menneskerne igen.

Genopstandelsen

Det er efter Dommedagen, når Allah genskaber alle, der nogensinde har levet og samler dem for at gøre regnskabet op med hver eneste person.

Profetens forbøn (Shafa'a)

Det er inden regnskabet skal til at starte. Her vil Profeten ﷺ gå i forbøn for hele menneskeheden og bede Allah ﷻ om tilgivelse for os alle sammen. Herefter vil regnskabet starte.

Regnskabet

Det er vores personlige regnskab med Allah ﷻ. Hvor vi hver især vil skulle stå til regnskab for vores handlinger, mens vi levede. Det er dette regnskab, der vil afgøre, om vi vil ende i Paradis eller Helvede.

Helvede

Helvede er Allahs ﷻ skabning, og er det sted, hvor de der afviste Islam vil være for evigt og blive givet en passende straf for at benægte Allahs ﷻ eksistens eller at Islam var sand. Muslimerne kan også risikere at komme i helvede, men ikke for evigt.

Paradis

Paradis er Allahs ﷻ skabning, og er det sted hvor muslimerne vil være for evigt og blive givet en passende belønning for at anerkende Allahs ﷻ eksistens eller at Islam var sand. Dem der afviste Islam, vil aldrig komme i Paradis.

7 Opsummering

Aqida er den islamiske tro. Den er formuleret på en bestemt måde i forhold til enten Ashari eller Maturidi retningen. De er alle bestemte måder at formulere Aqida på, og de ligger vægt på forskellige ting, alt efter hvem de forsvarede Islam overfor.

For at gøre Aqida nemt at forstå og kunne præsentere kernen i den islamiske tro på en simpel måde kan man sige, at de mest centrale attributter om Allah ﷻ er:

1. Eksistens, 2. Begyndelsesløs, 3. Uden ende, 4. Uden behov for andet, 5. Ulig alt andet, 6. Han er én, 7. Viden, 8. Vilje, 9. Handling, 10. Tale, 11. Hørelse, 12. Syn, 13. Liv.

Profeterne har ligeledes fire attributter, der er mes centrale at kende til:

1. Troværdighed, 2. Sandfærdighed, 3. At udbrede budskabet og 4. At være intelligent.

Skrevet af Waseem Hussain,

25. oktober 2009, Amman, Jordan

Revideret d. 28 juni 2011, Helsingør, Danmark.

8 Kilder

Abdul-Kareem Nattan et. al., Awn al-Mureed, Dar al-Bashair 1999

Abdur-rahman Habannaka al-Maidani, al-Aqida al-Islamiyya, Dar al-Quba 2007

Abdur-rahman Habannaka al-Maidani, Dawabit al-Ma'rifa, Dar al-Quba 2007

Abu Saud al-Sabbai, Hashiya ala Sharh al-Kharida, Dar al-Kutub al-Ilmiyya 2006

Babarti, Sharh al-Tahawiyya, Dar al-Beirut 2009

Bajuri, Hashiya ala al-Sanusiyya, Dar al-Faruq 2001

Bajuri, Tuhfatu al-Murid, Dar al-Salam 2006

Dardir, Sharh al-Kharida, Dar al-Beirut 2004

Dasuqi, Hashiya ala Umm al-Baraheen, Dar al-Fikr

Ghazali, al-Arbaeen fi Usul al-Din, Dar al-Minhaj 2006

Ghazali, Ihya Ulum al-Deen, Bab al-Halabi 1939

Ghazali, Qawaid al-Aqaid, Alim al-Kutub 1985

Hudhudi, Sharh al-hudhudi ala Umm al-Baraheen, Bab al-Halabi 1955

Maidani, Sharh al-Tahawiyya, Dar al-Beirut 2005

Mustafa al-Khinn et. al., al-Aqida al-Islamiyya, Dar ibn Kathir 2007

Nuh Ali Sulaiman, al-Mukhtasar al-Mufid, Dar al-Razi 2006

Sanusi, Sharh al-Sughra, Dar al-Razi 2004

Sawi, Sharh al-Sawi ala al-Jawhara, Dar ibn Kathir 2007

Taftazani, Sharh al-Aqaid, Dar al-Beirut 2007